ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

ΙΣ τὰ τέλη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ', ἐφωνόταν ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, ἕνας βαρὺς καὶ μελαγχολικὸς πύργος, ποὺ ἀνῆρε στὸ μαρκήσιο Ἀλοΐσιο ντὲ Καρνάκ. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ἀτόγονος μιᾶς παλιᾶς οἰκογενείας τῆς Γαλλίας, ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ζοῦσε στὸν πύργο του μαζὺ μὲ τὸ γυιό του τὸν Ἔντ καὶ τὴν κόρη του τὴ Γερτρούδη.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ τραγικὴ περιπέτεια, τὴν ὁποία θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε, ὁ μαρκήσιος ντὲ Καρνάκ ἦταν ἑξήντα χρονῶν, στεκόταν ὅμως ἀκόμα πολὺ καλά. εἶχε ὅλα τὰ δόντια του καὶ τὸ βλέμμα του διατηροῦσε μιὰ νεανικὴ λάμψη. Οὔτε μιὰ ρυτίδα δὲν αὐλάκωνε τὸ πρόσωπό του. Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μὰ αὐτὸς δὲν ἔκανε ποτὲ τὴ σκέψη νὰ ξαναπαντρευτῆ. Ὁ γυιός του ἦταν ἡλικίας σαράντα πέντε χρονῶν καὶ ἡ κόρη του πλησίαζε νὰ κλείση τὰ σαράντα τρία. Εἶχαν μείνει ὅμως ἀνύπαντροι καὶ οἱ δύο.

Ὁ Ἀλοΐσιος ντὲ Καρνάκ εἶχε βγάλει ὄνομα ἀνθρώπου τρομερὰ φιλάργυρου. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ τοποθετοῦσε τὰ μεγάλα εἰσοδήματά του. Ποτὲ δὲν ἔκανε λόγο στὰ παιδιά του γιὰ τὴ χρηματικὴ περιουσία του. Μιὰ γρηᾶ μαγειρισσα κ' ἕνας γέρος ὑπηρέτης, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἀρθριτικα, ἦταν ὅλο-ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου. Ὁ μαρκήσιος ἦταν τόσο φιλάργυρος, ὥστε διέταξε νὰ μαγειρεύουν κρέας μονάχα μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Τὰ παιδιά του καὶ οἱ ὑπηρέτες ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πλαγιάζουν νωρὶς κάθε βράδυ, γιὰ νὰ μὴ καίνε λάδι ἢ κερί. Κάθε δυὸ χρόνια μονάχα τοὺς ἔδινε λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσουν ροῦχα. Καὶ τοὺς συμβούλευε κάθε τόσο νὰ μὴ κάνουν μακρινοὺς περιπάτους, γιὰ νὰ μὴ χαλάνε τὰ παπούτσια τους...

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ὁ μαρκήσιος ἀποφάσισε νὰ κάνη μιὰ σπατάλη ποὺ ξάφνιασε ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν ἤξεραν καλά.

Πλήρωσε καὶ χτίσανε στὸ πάρκο, κοντὰ στὸν πύργο, ἕνα μικρὸ σπίτι μὲ θολωτὴ εἴσοδο. Ὁ μαρκήσιος μάλιστα εἶπε στοὺς χτίστες νὰ δώσουν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν πόρτα. Τὴν ἤθελε τόσο γερή, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ τὴν σπάση.

Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἑτοιμάστηκε τὸ σπίτι αὐτό, ὁ μαρκήσιος πήγαινε κάθε βράδυ ἐκεῖ, ἄνοιγε τὴν πόρτα μ' ἕνα μεγάλο κλειδί, ποὺ τὸ εἶχε πάντα ἐπάνω του καὶ περνοῦσε συχνὰ ὁλόκληρη τὴ νύχτα ἐκεῖ μέσα.

Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἔκανε ὁ μαρκήσιος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν ἤξερε μὲ τί εἴδους μυστικὲς ἀσχολίες καταγινόταν.

Τὰ παιδιά του, τρομοκρατημένα ἀπ' τὸν αὐταρχικὸ χαρακτῆρα του, δὲν τόλμησαν ποτὲ νὰ τοῦ ἀπευθύνουν σχετικὰ κομμὰ ἐρώτησι. Μὰ οἱ γείτονες προσέξανε, ὅτι συχνὰ ἔβγαιναν φλόγες ἀπὸ τὴν καμινάδα τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ συγχρόνως σκορπιζόταν στὸν ἀέρα μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ θειαφιοῦ, ποὺ δηλητηριάζε τὴν ἀτμόσφαιρα...

Ἀπ' ὅλα αὐτά, ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἰδιότροπος μαρκήσιος θὰ καταγινόταν μὲ τὴν ἀλχημεία καὶ τὴ μαύρη μαγεία, καὶ ὅτι, ἀσφαλῶς, θὰ ἔφτειαχνε χρυσάφι μέσα στὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο σπίτι. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἱκανότητα αὐτὴ τὴν ἀποκτοῦσανε μονάχα κεῖνοι ποὺ πωλοῦσανε τὴν ψυχή τους στὸ διάβολο, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ὁ ντὲ Καρνάκ θὰ εἶχε συμμαχήσει μὲ τὸν διάβολο...

Ἡ ὑπόνοια αὐτὴ τῶν γειτόνων μετεβλήθη σχεδὸν σὲ βεβαιότητα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Μιὰ μέρα, ἕνας ζητιᾶνος πλησίασε τὸ μαρκήσιο στὸ δρόμο καὶ τοῦ εἶπε:

—Δῶσε μου μιὰ ἐλεημοσύνη, καλέ μου ἄρχοντα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ!...

Ὁ μαρκήσιος φάνηκε σὰν νὰ ταράχτηκε μόλις ἄκουσε νὰ προφέρουν μπροστά του τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ πονηρὸς ζητιᾶνος, ποὺ εἶχε ἀκούσει νὰ λέγεται κάτι γιὰ τὸ μαρκήσιο, τὸν πλησίασε περισσότερο καὶ τοῦ εἶπε:

—Δῶσε μου μιὰ ἐλεημοσύνη, καλέ μου ἄρχοντα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ διαβόλου!

Ὁ μαρκήσιος χαμογέλασε τότε ἀπὸ εὐχαρίστησι κ' ἔδωσε τοῦ ζητιάνου ἕνα χρυσὸ νόμισμα. Ἐκεῖνος, ἔτρεξε ἀμέσως ν' ἀνακοινώση τὸ περιστατικὸ αὐτὸ σ' ὅλους τοὺς γείτονες, γιὰ νὰ τὸ σχολιάσουν μαζύ...

Ἂν ἡ τρομερὴ αὐτὴ ὑποψία βάραινε κάποιον ἄλλον, θὰ τὸν ἔπαιναν ἀμέσως καὶ θὰ τοῦ ἐπέβαλαν χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις τὴν τιμωρία ποὺ περίμενε τοὺς μάγους σὲ κεῖνα τὰ χρόνια—θὰ τὸν ἔκαιγαν δηλαδὴ ζωντανό. Μὰ ὁ μαρκήσιος ἦταν πλούσιος κ' εὐγενής. Εἶχε μεγάλη δύναμι... Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἐνοχλήση. Ὅλοι ὅμως λυπόντουσαν τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιά του, ποὺ τὰ καταδίκασε ἡ μοῖρα νὰ ἔχουν ἕνα κολασμένο πατέρα...

Μιὰ νύχτα, οἱ γείτονες ξύπνησαν, ἀκούγοντας δυνατὸ καμπασμὸ ἀλόγου. Καὶ ὅσοι βγήκανε στὸ παράθυρο—παραξενεμένοι γιὰ τὴ νυχτερινὴ αὐτὴ ἱππασία ποὺ τάραζε τὴν ἡσυχία τοῦ ἤρεμου δρόμου τους—εἶδαν ἕνα παράξενο καβαλλάρη, ψηλὸ καὶ ἀδύνατο, νὰ περνᾶ πάνω σ' ἕνα ἄλογο ποὺ ἔβγαζε καπνοὺς ἀπὸ τὰ ρουθούνια του. Ὁ καβαλλάρης αὐτὸς ἦταν τόσο ἰσχνός, ὥστε φαινόνουσαν σχεδὸν τὰ κόκαλα τῶν χεριῶν του. Καὶ τὸ γυμνὸ μέτωπό του ἦταν σημαδεμένο ἀπὸ τὰ ἴχνη τριῶν ματωμένων πληγῶν, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἀναμμένα κάρβουνα, τοποθετημένα μέσα στὸ κρέας!

Ὅσοι εἶδαν τὸν καβαλλάρη αὐτόν, δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ κλείσουν τὰ μάτια τους ἀπὸ τρόμο καὶ ἀηδία...

Ἐκεῖνος τράβηξε γραμμὴ πρὸς τὸν πύργο τοῦ μαρκησίου. Ὁ γέρος ὑπηρέτης, εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν κύριό του, ἄνοιξε ἀμέσως τὴν καγκελλόπορτα τοῦ πάρκου γιὰ νὰ περάση ὁ καβαλλάρης. Μὰ ὅταν εἶδε τὸ μυστηριώδη κεῖνο ἄνθρωπο, ὀπισθοχώρησε τρομαγμένος...

Ὁ Ἀλοΐσιος ντὲ Καρνάκ ὑπεδέχθη τὸν ἄγνωστο μὲ σεβασμὸ καὶ χαρά. Ὅποιος τοὺς παρακολουθοῦσε ἀπὸ μιὰ γωνιά, θ' ἀποροῦσε βλέποντας τὸν περήφανο μαρκήσιο νὰ ὑποκλίνεται στὴ γῆ γιὰ νὰ χαιρετίση ἐκεῖνο τὸν ἄγνωστο, ποὺ φαινότανε βαρὺς καὶ ἀκατάδεχτος.

Σὲ λίγο, ὁ μαρκήσιος ὡδήγησε τὸν ἐπισκέπτη του στὸ ἰδιαίτερο σπιτάκι του, ὅπου ἔμειναν μαζὺ σχεδὸν ὥς τὰ χαράματα. Φεύγοντας ὁ ἄγνωστος, πέταξε στὸ γέρο ὑπηρέτη, ποὺ τὸν βοήθησε ν' ἀνέβη στὸ ἄλογό του, ἕνα χρυσὸ νόμισμα.

Καὶ ὕστερα χάθηκε σὰν καπνός...

Ὁ ὑπηρέτης χάρηκε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸ ἡγεμονικὸ φιλοδώρημα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ ἄγνωστος. Ὁ κύριός του, βλέπετε, δὲν τὸν εἶχε συνηθίσει σὲ τέτοιες χειρονομίες... Ὕστερα ὅμως ἔκανε τὴ σκέψη ὅτι τὸ δῶρο αὐτὸ ἦταν ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ φαινότανε λιγάκι ὕποπτος. Καὶ ἀποφάσισε νὰ πάη τὸ χρυσὸ νόμισμα σ' ἕνα γνωστό του ἱερέα, γιὰ νὰ τὸ εὐλογήση.

Ὅταν ξημέρωσε, ὁ ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου ἔτρεξε στὴν ἐκκλησία.

Μόλις, ὅμως, ὁ παπᾶς ράντισε μὲ ἁγίασμα τὸ νόμισμα, ὁ χρυσὸς πῆρε φωτιά, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ ξύλο, σκόρπισε καπνὸ—καὶ σὲ λίγο μονάχα μαύρη στάχτη ἔμενε ἀπ' αὐτόν.

Ὁ παπᾶς καὶ ὁ ὑπηρέτης σταυροκοπήθηκαν καὶ κυττάχθηκαν τρομαγμένοι.

—Τὸ χρυσάφι αὐτὸ εἶνε κατασκεύασμα τοῦ διαβόλου! εἶπε τέλος ὁ ἱερεύς. Καὶ ὁ παράξενος καβαλλάρης, ποὺ σοῦ τὸ ἔδωσε, θὰ εἶνε, χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ ἴδιος ὁ διάβολος... Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ ξαναμπῆ στὸ σπίτι σας...

Ὁ ὑπηρέτης γύρισε περίλυπος καὶ μελαγχολικὸς στὸν πύργο. Δὲν εἶπε τίποτα στὰ παιδιὰ τοῦ κυρίου του γιὰ νὰ μὴ τὰ βάλη σ' ἀνησυχία. Μὰ ὅταν, μιὰ νύχτα, εἶδε τὸν καταραμένο κεῖνο καβαλλάρη νὰ χτυπάη καὶ πάλι τὴν πόρτα, δὲν δίστασε πειά. Καί, ἀφοῦ βοήθησε τὸν ἐπισκέπτη νὰ κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὸν Ἔντ καὶ τὴ Γερτρούδη...

* * *

Τὰ παιδιὰ τοῦ μαρκησίου ἄλλαξαν χρῶμα ἀπὸ τὸ φόβο τους, ὅταν ἄκουσαν τὸν ὑπηρέτη, στὸν ὁποῖο εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, νὰ τοὺς λέη ὅτι φιλοξενοῦσαν κείνη τὴ στιγμὴ τὸ διάβολο στὸ σπίτι τους...

—Πρέπει νὰ ποῦμε τοῦ πατέρα ὅτι δὲν εἶνε καλὸ αὐτὸ ποὺ κάνει! εἶπε ἡ Γερτρούδη.

Μὰ πῶς νὰ τοῦ τὸ ποῦν;

Τοὺς εἶχε τρομοκρατημένους τόσο πολύ, ὥστε δὲν τολμούσανε πειὰ νὰ τοῦ φέρουν τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι, οὔτε καὶ νὰ τοῦ δώσουν μιὰ γνώμη. Ὡστόσο, ἡ σκέψις ὅτι κινδυνεύει νὰ κολαστῆ καὶ ἡ δική τους ἡ ψυχή, τοὺς ἔδωσε θάρρος καὶ ἀποφασίζουν. Καὶ εἶπαν στὸν ὑπηρέτη νὰ παρακαλέση τὸν πατέρα τους ν' ἀφήση γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ἐπισκέπτη του (οἱ δυὸ ἄντρες δὲν εἶχαν ἀκόμα κατέβη στὸ ἰδιαίτερο σπιτάκι) ἐπειδὴ τὰ παιδιά του ἤθελαν νὰ τοῦ μιλήσουν.

Ὁ ὑπηρέτης πῆγε καὶ βρῆκε τὸν κύριό του στὸ δωμάτιό του, τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ διεβίβασε τὴν ἐπιθυμία τῶν παιδιῶν του.

—Τί μὲ θέλετε; τοὺς ρώτησε ὁ μαρκήσιος μὲ ἀπότομο ὕφος, ὅταν βρέθηκαν μπροστά του.

Ὁ Ἔντ καὶ ἡ Γερτρούδη τὸν παρεκάλεσαν τότε μὲ δακρυσμένα μάτια νὰ διώξη τὸν ἐπισκέπτη ἀπὸ τὸν πύργο, γιατί θὰ τοὺς εὕρισκε ὅλους μιὰ συφορά.

—Γι' αὐτὸ μ' ἀνησυχήσατε; φώναξε ὁ μαρκήσιος. Γι' αὐτὸ μὲ κάνετε ν' ἀφήσω τὸν

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΜΑΡΙΚΑ, Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς μακεδονικῆς πρωτευούσης. Ἐνῶ ἡ πόλις καιγόταν. Στὸ «Σπλέντιτ Ὀτέλ». Ἡ ὡραία χορεύτρια. Πῶς συνελήφθη. Στὸ κρατητήριο τῆς σερβικῆς ἀστυνομίας. Ὁ βομβαρδισμὸς τῆς ἀποτεφρωμένης πόλεως. Ἡ ἀπέδρασις τῆς κατασκόπου. Στὸ σπίτι τῆς Λυδίας. Μιὰ ὀδυνηρὴ ἔκπληξις. Ὁ τουφεκισμὸς τῆς Μαρίκας Θεοδωρέβνας.

ΑΛΟΙΜΟΝΟ !... Ἡ Θεσσαλονίκη καιγόταν. Ἦταν τὸ τραγικὸ ἀπόγευμα τῆς 18 Αὐγούστου 1917

Ὡστόσο, ὁ κόσμος δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα στὰ σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα, γιατὶ δὲν φανταζότανε τὴ φοβερὴ καταστροφὴ ποὺ θὰ ξεσποῦσε, σὲ λίγο, πάνω στὸ κεφάλι του. Τὴν ὥρα αὐτὴ καιγόντουσαν καμμιὰ σαραντάριὰ σπίτια στὸν Τουρκομαχαλᾶ καὶ σὲ κανενὸς τὸ μυαλὸ δὲν πήγαινε ἡ σκέψη, ὅτι ἀτ' τὰ σαράντα αὐτὰ σπίτια θὰ παίρνανε φωτιὰ κι' ἄλλα πολλά, χιλιάδες ὁλόκληρες, ἡ μισὴ πόλις καὶ κάτι περισσότερο.

Ἦταν Σαββατόβραδο, ἡμέρα δηλαδὴ ἀργίας τῶν Ἰσραηλιτῶν, κι' οἱ περισσότεροι κάτοικοι εἶχαν βεχυθεῖ στὰ κέντρα καὶ πρὸ πάντων στὴν προκυμαία, ὅπου παίζανε ἡ στρατιωτικὲς μουσικὲς τῶν Συμμάχων. Ἡ φωτιὰ ὅλο καὶ μεγάλωνε στὸ μεταξύ. Ἑκατοντάδες σπιτιῶν καιγόντουσαν σὰν ἕνα τεράστιο πυροτέχνημα, γιατὶ φυσοῦσε ὁ δυνατὸς ἀέρας τοῦ Βαρδάρη.....

Εἶχε νυχτώσει πειά. Ἡ φωτιὰ ἐξακολουθεῖ, μὰ στὰ κέντρα κόσμος πολὺς διασκεδάζει.

Σ' ἕνα τραπεζάκι, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Σπλέντιτ Ὀτὲλ εἶνε καθισμένοι ἕνας λοχαγὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ μιὰ γυναῖκα ὡραιοτάτη, ἡ περίφημη Μαρίκα, μιὰ ἀτ' τὶς βασίλισσες τῶν καμπαρὲ τῆς Θεσσαλονίκης.

—Μαρίκα, τῆς λέει ὁ λοχαγός, ἐνῶ αὐτὴ ρουφάει τὴ σαμπάνια της, μοῦ φαίνεται πὼς τὴ φωτιὰ τὴν ἄναψαν τὰ μάτια σου.

Ἡ νέα γιὸ μιὰ στιγμὴ ἀνατριχιάζει καὶ κατσουφιάζει. Μὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, ξεσπάει σ' ἕνα γέλιο δυνατὸ κι' ἀπαντάει :

—Μὰ δὲν τὸ μάθατε ; Λένε πὼς ἡ φωτιὰ πρωτόπιασε στὸ κατηλειὸ ἑνὸς πράσφυγα ἀτ' τὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία, ἐνῶ τηγάνιζε σιφωτάκια.

Ἔτσι, μὲ τὴν κουβέντα, ἡ ὥρα περνάει, ἡ νύχτα προχωρεῖ μὰ κι' ἡ φωτιὰ ἐπίσης προχωρεῖ κι' ἁπλώνεται μὲ τρομαστικὲς διαστάσεις. Ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Σερβικῆς ἀστυνομίας φθάνει τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὸ «Σπλέντιτ» καὶ διατάζει ν' ἀδειάσῃ ἡ αἴθουσα καὶ τὰ δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ φωτιὰ πλησιάζει. Καίγονται τὰ διπλανὰ κτίρια.

Στὸ ἄκουσμα αὐτό, τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν τῆς αἰθούσης σκορπᾶζει. Ὅσοι κατοικοῦνε μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, τρέχουν ν' ἀνεβοῦνε στὰ δωμάτιά τους γιὰ νὰ πάροιν ὅ,τι μπορέσουν ἀτ' τὰ πράγματά τους. Γιὰ πολλούς, ὅμως, ἀπ' αὐτούς, εἶνε ἀργὰ πειά, γιατὶ ἡ στέγη τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὰ δωμάτια τοῦ πάνω πατώματος, ἔχουν πάρει ἤδη φωτιά.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁλόκληρο τὸ ξενοδοχεῖο γίνεται παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ὁ ἴδιος ἀξιωματικὸς τῆς Σερβικῆς ἀστυνομίας ποὺ ἔφερε τὴ διαταγὴ ν' ἀδειάσῃ τὸ ξενοδοχεῖο, ἀνεβαίνει μὲ τοὺς ἄνδρες του στὰ διάφορα πατώματα, μήπως εἶνε τίποτα κομμισμένοι ποὺ δὲν καταλάβανε τὴ φωτιὰ καὶ κοσοῦνε ζωντανοί, ἢ μήπως τίποτα κλέφτες λαφυραγωγοῦν τὰ ἐγκαταλελειμένα δωμάτια.

Μέσα σὲ μιὰ κάμαρη βρίσκει μιὰ νέα ποὺ ἔχει μπροστά της μιὰ βαλίτζα ἀνοιχτὴ καὶ ψάχνει σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ χαρτιά. Μιὰ ματιὰ ἀρκεῖ στὸν ἀξιωματικό, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ χαρτιὰ ἐκεῖνα εἶνε χάρτες ἐπιτελικοὶ καὶ ἔγγραφα στρατιωτικά. Ἡ νέα εἶνε ἡ ὡραία Μαρίκα καὶ τὸ δωμάτιο καὶ τὰ ἔγγραφα εἶνε τοῦ Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ, ποὺ μισὴ ὥρα πρίν, βρισκότανε μαζύ της στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμὴ ὁ Σέρβος τὴν συλλαμβάνει ὡς κατάσκοπο καὶ τὴν πηγαίνει στὴ Σερβικὴ ἀστυνομία. Ἐκεῖ τὴν ὑποβάλουν σ' ἐπίμονη αὐστηρὴ ἀνάκρισι δυὸ ἀξιωματικοί. Μὰ ἡ Μαρίκα δὲν ἔννοεῖ νὰ βγάλῃ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὸ μόνο ποὺ ἐμάθανε, ὄχι ἀτ' αὐτὴ τὴν ἴδια, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἤξεραν, εἶνε ὅτι ἦταν βουλγαρικῆς καταγωγῆς.

—Ἄρα εἶνε κατάσκοπος τῶν Γερμανοβουλγάρων, λέει ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Κλεῖστε την στὸ ἀσφαλέστερο δωμάτιο τοῦ κρατητηρίου, ὥστε μόλις τελειώσουμε ἀτ' αὐτὴ τὴ φασαρία τῆς πυρκαϊᾶς, νὰ τὴν στείλουμε στὸ στρατοδικεῖο.

* * *

Ἡ αὐγὴ τῆς 19ης Αὐγούστου ξημερώνει ἀπαυσία. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας φωτίζει τὰ καπνίζοντα ἐρείπια τῆς πόλεως. Σὲ χίλια δυὸ σημεῖα τῆς Θεσσαλονίκης βγαίνουν ἀκόμα φλόγες. Χιλιάδες ὁλόκληρες εἶνε τὰ ἀποτεφρωμένα σπίτια, καὶ μυριάδες οἱ ἄστεγοι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν κατασκηνώσει πρόχειρα στὰ περίχωρα.

Ἡ ὡραία χορεύτρια Μαρίκα Θεοδωρόβνα—ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε στὸ μεταξὺ νὰ μάθῃ τὸ ὀνοματεπώνυμό της—βρίσκεται φυλακισμένη στὸ κρατητήριο τῆς Σερβικῆς ἀστυνομίας. Ἡ ὧρες περνοῦνε μονότονες, βουβές, γεματες ἀγωνία. Ἡ Μαρίκα ξέρει τὴ φοβερὴ τύχη ποὺ τὴν περμένει. Τουφεκισμα ! Ὅσο κι' ἂν μιὰ γυναῖκα θὰ τουφεκισθῇ, ὅπως, λίγους μῆνες πρίν, τουφεκίσθηκε στὴ Θεσσαλονίκη ἡ πανέμορφη συνάδελφός της, ἡ ξωκουσμένη Γερμανίδα κατάσκοπος Φριαντά.

Μὰ ὁ θάνατος δὲν τὴ φοβίζει. Θάχῃ τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ἔδωσε τὴ ζωή της γιὰ τὴν πατρίδα της. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν στενοχωρεῖ εἶνε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ, ἔστω καὶ γιὰ λίγη ὥρα, ἔξω, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι τῆς φίλης της Λυδίας.

Δυὸ μέρες πρίν εἶχε παραδώσει στὴ Λυδία—ἀπὸ φόβο μήπως γινόταν ἔρεινα στὸ δικό της σπίτι— μιὰ μικρὴ νικελένια κασσετίνα μ' ἔγγραφα. Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ τὰ παραδώσῃ, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες, σ' ἕναν πράκτορα γιὰ νὰ φτάσουν στὸ Βουλγαρικὸ ἐπιτελεῖο.

Αὐτὸ εἶνε ποὺ στενοχωρεῖ τὴ Μαρίκα καὶ τῆς κάνει μαρτυρικὴ τὴ φυλάκισί της. Καὶ ἡ ὧρες περνοῦνε, περνοῦνε μονότονες, φρικτές... Εἶνε ἕξη τὸ ἀπογεύμα τώρα. Κι' ἄξαφνα ἀκούγονται κανονιὲς ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως. Τί τρέχει;

Γερμανικὰ ἀεροπλάνα βομβαρδίζουν τὴν πόλι. Μιὰ ὀβίδα πέφτει στὸ κτίριο τῆς σερβικῆς ἀστυνομίας. Ὁλόκληρο τὸ ἐπάνω πάτωμα καταρρέει. Ὁ τοῖχος τοῦ κρατητηρίου τῆς ὡραίας κατασκόπου ἀνοίγει στὰ δύο...

Γρήγορη καὶ σβέλτη, ἡ Μαρίκα πηδάει ἔξω ἀπὸ τὰ χαλάσματα καὶ τρέχει, μέσα στὸ χαλασμό, πρὸς τὸ σπίτι τῆς φίλης της Λυδίας, ὅπου ἔχει κρύψει τὴν κασσετίνα μὲ τὰ κατασκοπευτικὰ ἔγγραφα. Φτάνει ἐκεῖ καὶ παγώνει ἀπὸ φρίκη. Τὸ σπίτι τῆς φίλης της εἶνε σωρὸς καπνιζόντων ἐρειπίων !... Συγχρόνως μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ στ' αὐτιά της :

—Ἄ, σὲ πιάνω γιὰ δεύτερη φορά, καταραμένη !

Εἶνε ὁ Σέρβος ἀξιωματικὸς ποὺ τὴν ἔπιασε καὶ τὴν πρώτη φορά. Τῆς προτείνει τὸ πιστόλι του καὶ τῆς φοράει τὶς χειροπέδες.

Ἡ Μαρίκα οὔτε σκέφτηκε κἀν νὰ προβάλῃ ἀντίσταση. Τὴν μετέφεραν στὸ νέο κτίριο, στὸ ὁποῖο εἶχε ἐγκατασταθεῖ ἡ σερβικὴ ἀστυνομία. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες τὴν παρέπεμψαν στὸ Σερβικὸ Ἔκτακτο Στρατοδικεῖο, τὸ ὁποῖο τὴν κατεδίκασε σὲ θάνατο.....

Τὴν αὐγὴ τῆς 2ας Αὐγούστου 1917, πρὶν καλοξημερώσῃ, ἡ Μαρίκα ὡδηγήθηκε στὴ μέση ἑνὸς Σερβικοῦ ἀποσπάσματος, πίσω ἀτ' τὸν τοῖχο τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ νεκροταφείου, ὅπου περμένε ἕνα ἄλλο ἀπόσταμα. Ἦταν εἴκοσι ἐτῶν μόλις καὶ ὡραιοτάτη. Μὰ ὅταν θελήσανε νὰ τῆς δέσοινε τὰ μάτια, ἀρνήθηκε. Ἤθελε ν' ἀντικρύσῃ κατάματα τὸ Χάρο.

Μία ὁμοβροντία ἀντήχησε τότε. Καὶ ἡ ὡραία Βουλγάρα κατάσκοπος σωριάστηκε στὴ γῆ, μὲ τὸ στῆθος κατατρυπημένο ἀτ' τὶς σφαῖρες !...

Ἔτσι πέθανε ἡ Μαρίκα Θεοδωρόβνα. Τὴν θάψανε λίγο παρατάνω ἀτ' τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Καὶ πάνω ἀτ' τὸν τάφο της δὲν ὑπάρχει σήμερα οὔτε ἕνας σταυρός...

ξένο μου στὸ διπλανὸ δωμάτιο;

—Μά, πατέρα...

—Εἶστε τρελλοὶ καὶ οἱ δυό ! Τρελλοὶ καὶ ἄμυαλοι !...

Καὶ ὁ μαρκησίος, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ διόλου ἀπὸ τὶς παρακλήσεις τῶν παιδιῶν του, τὰ ἔβρισε, τὰ ἔδιωξε, ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του, πῆρε τὸν ἐπισκέπτη του καὶ κατέβηκαν μαζὺ στὸ ἰδιαίτερο οἴκημα...

* * *

Ἡ Γερτρούδη καὶ ὁ Ἔντ περίμεναν μ' ἀγωνία νὰ βγοῦν οἱ δύο ἄντρες ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες οἴκημα. Βλέποντας ὅμως ὅτι ἡ ὧρες περνούσανε χωρὶς νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα οὔτε ὁ πατέρας τους, οὔτε καὶ ὁ ξένος, ἔστασαν, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους, τὴν πόρτα, μὲ τὴν βοήθεια τῶν γειτόνων, ποὺ εἰδοποιήθησαν ἀπὸ τὸν ἰντηρέτη, ὅτι κάτι ἔξαιρετικὸ συνέβαινε στὸν πύργο...

Μόλις ὅμως ἄνοιξαν τὴν πόρτα, ἕνας δυσώδης καπνὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ οἰκήματος.

Ὅταν διελύθη ὁ καπνὸς αὐτός, ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν βρισκότανε κανεὶς ἐκεῖ μέσα.

Κ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη διέξοδος γιὰ νὰ φύγουν οἱ δυὸ ἄντρες, ὅλοι συμφώνησαν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ καβαλλάρης ἐκεῖνος ἦταν ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ πῆρε πρῶτα τὴν ψυχὴ τοῦ μαρκησίου, δίνοντάς του σ' ἀντάλλαγμα τὰ μέσα νὰ κατασκευάζῃ χρυσάφι, πῆρε στὸ τέλος καὶ τὸν ἴδιο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ μαῦρο βασίλειό του..

.....

Ἡ Γερτρούδη καὶ ὁ Ἔντ πέθαναν ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐξαφανίστηκε ὁ μαρκήσιος, ὅλο τὸ χρυσάφι του, ποὺ τὸ εἶχε κρυμμένο σ' ἕνα ὑπόγειο, μετεβλήθη σὲ μαύρη σκόνη. Τὰ παιδιὰ τοῦ μαρκησίου ζήτησαν τότε νὰ πουλήσουν τὸν πύργο τους, στὸν ὁποῖο δὲν μποροῦσανε πειὰ νὰ μείνουν, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἐκείνη περιπέτεια. Μὰ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀγοράσῃ τὸν «Καταραμένο Πύργο»—καὶ τὸ περήφανο ἐκεῖνο σπίτι σωριάστηκε σιγὰ-σιγὰ σ' ἐρείπια...

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ